

SLOVENSKI NAROD.

Izbija vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računata se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Ceciljansko društvo goriške nadškofije.

(Konec.)

Popoludne bil je bogoslov z lavretanskimi litanijami. Te jedine so se pele v slovenščini.

Po maši je bilo zborovanje Ceciljancev, ki so zagovarjali svoje stališče z raznimi razlogi.

Po bogoslovu pa so se Ceciljanci in drugi narod shajali na prostornem vrtu večje gostilnice. Tu je bil začel župnik Dornberški gospod Kramer zopet govoriti. Razkladal je, kako so se vedli Nemci nasproti Slovanom v raznih vekih in dobah tudi v verskih zadevah. Rekel je, da Slovanom je previdnim biti tudi glede na petje po izreku „Timeo danaos et dona ferentes“. Začel je bil ravno pripovedovati o Wichingu in drugih Nemcih in se je videlo, da hoče dokazovati, kako je tudi Ceciljansko petje nekak nemški dar, ko začnejo neki še mladi gospodje bolj in bolj motiti besedo govornika. Naposled se ta gospoda spozabi toliko, da začne popevati, predno je izvoljeni stoloravnatelj privolil v to. Gospod župnik reče na to, da proti gospodi, ki se vede toliko nedostojno, ni vredno, da bi dalje govoril, in pri tem je ostal, kljubu temu, da ga je množica narodova naganjala in prosila, naj jej stvari še nadalje pojasnjuje.

Zares narod je gosp. župnika pazno poslušal in mu s ploskanjem odobral zgodovinska pojasnila.

Gospodje pa, ki so ga motili, so pokazali, prvič, da se iz družbinskega življenja neso naučili niti najelementarnjših pojmov o taktiki, še manj pa, da bi vedeli, kako se je vesti gostom v kaki družbi pod vodstvom določenega stoloravnatelja.

Videlo se je iz vsega, da se je gospoda tako zarila v svoja načela o cerkvenem petju, katera se imenujejo Ceciljanska, da ne more pretrpeti niti najpohlevnišega ugovora ali pomisleka. Že iz mnogih preprirov se je razvidelo, da Ceciljanci ne poznajo strpnosti, ki je potrebna za razgovarjanje vsakaterih principov. — To so pokazali tudi že prejšnja leta zlasti v neosnovanih napadih na objektivno razgovarjanje, ki je vedel č. g. Stanislav, prezasluzeni

slovenski učenjak na goriški Kostanjevici. Kako jo derejo jednostransko in že slepo naprej, pokazal je naj jasnejše jeden zagovornik Ceciljanskega petja v Goriški „Soči“ v 29. št. od 15. julija t. l. v dopisu „Izza sv. Gore“, kjer popisuje petje pri sv. maši v Kalu z naslednjimi b sedami: „Domači pevci in pekinje so mej sv. opravilom lepo peli. Zdrav ukus pobožnega ljudstva je ohranil še nekaj koralnega petja. Ne sicer danes, ali pri drugej priliki sem čul v cerkvi, katero sedaj podirajo, ne le kor, ampak vso cerkev peti latinsko mašo. Ne rečem, da ni bilo napake vmes, a svoj glavni namen — vzbujevanje pobožnosti — je dosegalo boljše, nego poskočnice, katere se sem in tja slišijo po cerkvah. Nekateri vedno trdijo, da latinsko petje ni za naše cerkve. Naj pojdejo v Kal poslušati!“

In te besede govori gosp. dopisnik o priliki, ko je z drugimi tovariši obhajal praznik sv. slovenskih apostolov Cirila in Metoda!

Ali ni to pravi narobe svet? Če ni, potem se je sv. Pavel v navedenem listu do Korinčanov jako zmotil in se meša v soglasji z njim ves drugi človeški in sosebno slovenski razum!

Ni gosp. župnik Dornberški brez povoda apostrofoval v cerkvi Ceciljancev, rekoč: Usmilite se naroda! Dajte mu preprosto domačo besedo v petje in z njo preprosto pesen!

Tu se spominjamo pokojnega nadškofa goriškega, ki je prišel v gorske samote v cerkev, kjer ni bilo orgel. Tu so mu peli preprosto po domače občinski pevci; preprosta pesnica mu je toliko ugajala, da je ukazal, naj mu jo ponové pred farovžem duhovnega pastirja, in poslednjega, ki je skrbel za tako petje je še posebe pohvalil. Pozneje, ko je isti duhovni pastir preskrbel orgle, ga je nadškof pograjal, češ, da je sebi in občini naložil brezpotrebno breme, potem, ko je narod dobro izhajal in v resnici brez orgel s preprostimi pobožnimi napevi mej seboj vzbujeval pravo pobožnost v cerkvi.

Istih načel se drži vzbudna cerkev in unijati, ki imajo jednako osnovo sv. cerkvenih obredov, se še vedno drže prepevanja starih prekrasnih cerkvenih pesnij in napevov. In kje je zaslediti pobožni-

šega krščenika, nego je ogerski in gališki ruski unijat.

Imenovani učenjak Škrabec je priporočal Ceciljancem, naj prosijo, da se jim dovoli cerkveno petje v narodnem jeziku tudi pri petih mašah, in župnik Kramer je ironično zaklical: Ali hočete samo za tihe maše slovensko petje? Hotel je menda reči: Ali hočete delati v cerkvi z narodom tako, kakor delajo z njim po mestnih cerkvah, kjer je slovenska maša na vse zgodaj prav za posle in v v resnici samo za težake in tlačane slovanske krvi?

Kar se dostaje tega, da Ceciljanci vsaj v določenih mejah privoščijo nekaj petja s slovenskim tekstom, je pa odgovoriti, da ni še slovensko to, kar se oblači v slovensko obleko in nošo. Dokaze, da so napevi s podstavo slovenskega teksta tudi slovenski, je treba Ceciljancem še posebe dati; doslej so jih ostali dolžni. Največe zasluge imajo Ceciljanci goriške nadškofije v tem, da so nabrali doslej dva zvezka starejših pesni z napevi, ki se še tu pa tam prepevajo po slovenskih cerkvah na Goriškem. Za vse drugo jim pripisujemo dobro voljo in jim želimo iz vsega srca, da bi to voljo porabili za prava načela. Do teh je možno prodreti pa ne s slepo strastjo, ampak jedino s premissljenostjo mirnim potom.

Ceciljancem dajemo kot odkritosrčni prijatelji pobožnega naroda slovenskega v preudarek to, da je naš narod v tako hudem položaji, da nikakor ne utрпи poskusov in potrate ne v tem, ne v drugem pogledu. Slovenski narod ne utрпи, da bi se mu najboljše narodne moči tratile tam, kjer je očitna pristranost, in kjer naravni zakoni narekujejo, da od takega polovičarskega osnutka ni možno pričakovati pravih uspehov. Kakor sta dosegala največe uspehe sv. Ciril in Metod v Slovanih jedino na podstavi narodnega jezika, jednako se mora pridružiti zaresnosti cerkvenega petja tudi duh slovenski v napevih. Gorečnost, ki jo kažejo Ceciljanci nekako na neutrjenih potih zdaj, nam bodi porok, da se jim pojmi izjasnijo, in da potem s pravimi nazori z isto gorečnostjo dosežejo, kar bi narodu v

LISTEK.

Ponedeljsko pismo!

Torej z „Nedeljskimi pismi“ ste preskrbljeni, dohajajo Vam celo že iz „Hude luknje“ in v bodoče nam je vsak teden „Nedeljsko pismo“ tako gotovo, kakor za Henrika IV. vsakemu Francozu pečena piška na mizi.

A v ponedeljek pisati, pa ni, kar si bodi; kdo bi neki pisal, ko je povsodi oficijalni „blau-montag“, posvečen zbiranju telesnih močij za potnega obraza dela bodočega tedna; po Sloveniji menda ga sploh tako hitro ne dobite, gosp. urednik, ponedeljskega podlistkarja; raznih stavnostij, kjer se ne pije čista voda, neče biti konec. Gospoda je po toplicah, drugi verni kristijani po božjih potih romajo; torej kje ga dobiti? —

Ako Vas je volja, imate me na svojej strani vsak ponedeljek; pišem Vam z Gorenjega Štajerja — pod jednim pogojem; zahtevam namreč, da vzamete onega gospoda, kateri piše naslove na zavitke pri razpošiljevanji Vaših listov, malo v roke.

Ali veste, kak naslov Vam je naredil na tu kajšnjo kavarno? — Nič manj, nego „Slav. Caffee Obermayer in L...!“ Za pet ran božjih! V nedeljo zapazili so bili germanski gosti tisti zavitek,

gorjé Vam, g. urednik, da sedite takrat v kavarni, pojedli Vas bi bili, če ste kratkih nog. — „Das gibts nit, slavisches Caffee Obermayer; augenblicklich Tinte & Feder — oder wir bleiben aus! Wir haben deutsches Blut!“ — — — Kavarnar poprosil je mojega posredovanja, da sem razložil, kaj pomeni: slav. — t. j. slavno. — Besni Nemci, kateri pak sicer pojedó veliko hrvatskih gnjatij ter popijó mnogo slovenskega vina, potolažili so se polagoma, a zahtevali, da se „Slov. Narod“ polaga na mizo v koticu, sicer izostanejo. — Tu imate pogačo! Vaš list torej visi v zakotji! —

Ne vem, kako se bode godilo Čehu sv. Janezu iz Nepomuka v kapelici proti Gössu? Teško če ga ne bodo deložirali, ker je Slovan. —

Povprašal bi Vas za pojasnilo, pa kaj hočem, za „deutsches Lied“ nemate v Ljubljani ušes, a ipak Vas hočem seznaniti z stvarjo! — Imenovana pesen poje se stoji s klobukom v roki. — Kaj pravite, g. urednik, kako ima Slovenec poslušati mile zvoke one pesni pri kaki javni veselici? — Moj prijatelj Jaka menil je, da se tisti čas še bolj široko usede, neoziraje se na „deutsches Lied“, jaz pak sem menil, da je bolje začasno odstraniti se; godba, petje — je sicer mejnarodno, a „deutsches Lied“ je samo za Nemce, torej moje prisotnosti ne treba.

Jaka je to ovrgel, prišlo je „zares“. — Šla sva na javno veselico, ulila nekaj kozarcev za zatičnik, program bil h koncu in naposled „deutsches Lied.“ —

Vse je ustalo ter se odkrilo; Jaka pak se istinito še bolj na široko usede ter zahteva še jedno kupico pristnega ječmenovca; moja malenkost šla je začasno na kegljišče. Po končanej pesni vrnil sem se, a Jake ni bilo, odnesli so ga besni Nemci na ramah kakor Koburžana v Sredci. Natararica pričala je zoper mene, vrnivšega se k mizi, mené: A der Herr ist a windischer. Nehoté zmisli sem se na sv. Petra in ono dekle na Pilatovem dvorišči, toda jokal se nesem kakor sv. Peter. — Ampak pustili so me vender pri mizi.

Torej, g. urednik, kdo je imel prav, jaz ali Jaka? Vi menite, da jaz; pa ni res. — Jaka je imel prav; kajti proti ovaciji na ramenih je protestoval rekoč, da hoče préje še plačati, toda neso ga hoteli čakati, pil je zastonj — „Schon alles gezahlt“, so mu dejali, jaz pak sem moral plačati; on pil je zastonj, jaz sem plačal. —

Dosti je; je res težko v ponedeljek pisati, težka glava. Mogoče bodoči ponedeljek zopet kaj, pa za Vaš koš ne. —

Ljudevit.

Po sv. opravi je najprej sam g. župnik počil pod zvonikom zbrani narod, kako je potrebno podpirati društvo sv. Cirila in Metoda, in je izrekel željo, da bi občani Dornberški, Prvaški in Rifemberški združili se za samostojno podružnico sv. Cirila in Metoda. Še neki drugi gospod je potem pojasnil tako potrebo s tem, da je navedel, koliko udov imajo že Nemci v Berolinskem in v obeh avstrijskih nemških šolskih društvih, in potem v laški „Propatriji“. Povedal je ljudem, kako celó v Monakovem neko nemško društvo skrbi za tuje Nemce, h katerim prištevajo tudi avstrijske Nemce. In ravno tako je stvari pojasnil o Italijanih.

Narod je nevarnost razumel in takoj so začeli dajati majhne svotice in se ob jednem upisavati, da bodo dali še več. Nekateri so se takoj upisali kot letniki, vse pa je klicalo in izrazilo voljo, da hočejo od kraja po svoje pripomoči v to, da se osnuje navedena podružnica. Videlo se je, da je treba narod samo poučiti, pa se vname v požrtvovanje. Ko je popoldne pri skupnem narodnem shodu g. Dornberški župnik šel okoli s krožnikom, je takoj nabral lep znesek, ki dojde glavnemu društvu v Ljubljano kmalu v pomoč. Zares je bila tudi prava prilika zato.

Ravno Dornberg je pripraven tudi po svoji starosti, da daje zgled drugim občinam v okolici. Kajti tu so še spomini iz davnih časov. Kdor je došel danes prvokrat v Dornberg, je opazil na poti proti cerkvi nad kamnenimi vrati kmetskega dvorišča kamnato izdelano glavo prastarega sloga, glavo brez loba ali črepinje, v kateri se možgani. Namesta tega sloni nad glavo čveterostranski, pravoogelni prizma z basrelievom v podobi izsekane zvezde. Dornberški župnik g. Kramer je napravil za ta dan napis, ki trdi, da je bil to paganski bog luči, ki kaže pot (proti današnji cerkvi) do luči življenja. Imenoval ga je po svoji razlagi Sventovida. Vsekakor je obraz one glave vreden, da si ga ogledajo celó slovenski starinarji.

Zopet druga zanimivost je to, da je na poprčnem kamnenem stebru nad postranskimi vrati v Dornberško cerkev glagolitišk, krasno izdelani napis, ki ga je tolmačil pokojni slovenski učenjak Štefan Kocijančič z besedama: Jurij Popa. Poleg napisa stoji letnica: MDLXXIII, in v resnici je bil 1574 svečenik istega imena duhovni pastir v Dornbergu. Takih glagolitiških napisov je polno pri starih cerkvah v Vipavski dolini; tudi se tu pa tam hranijo še neporabljeni zapisniki in arhivi v župnijah istih cerkva! Vse to dokazuje poleg ustnih sporočil, da so Bogu služili v staroslovenskem jeziku še pred malo stoletji, kakor se to še godi danes v bližnji Istri, v Dalmaciji i. t. d.

Cecilijanci so šli takoj po maši zborovat v novo šolsko poslopje. Tu se neki niso posebno laskavo izražali o onih, ki se ne ujemajo popolnem z načeli in pravili, kakeršna veljajo za Cecilijansko društvo na Goriškem. Zborovanje pa ni trajalo dolgo in obsežalo nobenih sklepov za kake preuredbe ali nadaljnje delovanje. Tudi pri obedu, ki je veljal za nekak banket, se ni vršila nobena napitnica ne na papeža, ne na cesarja ali kakega drugega načelnika, kakor je to v obče ob takih prilikah v navadi. Še le po bogoslovju popoldne, ko je bilo zbrano veliko naroda poleg in mej Cecilijanskimi društveniki, je spregovoril g. župnik Kramer nekoliko. Ali besede njegove nekaterim niso ugajale; zato je prenehal, predno je bil namenjen, kar pa ni bilo po volji večini naroda, ki je došel na skupno prosto razgovarjanje.

V obče so trdili proti koncu, da so nekateri ravno mej Cecilijanci vedli, kakor bi ne bil niti preprosti narod pričakoval. Shod Cecilijancev pa se je kazal, kakor da bi ne imel nobenega vodje ali predsednika ta dan.

Dobro je bilo, da so pevci z raznimi točkami posezali v prosto zabavo; drugače bi ne bili vedeli, da so ta dan navzočni sredi naroda društveniki, ki imajo namen toliko uplivati na isti narod. Oni, ki so shod vodili ali ne vodili, vedo gotovo najbolje ali so vse prav izvršili po zahtevah takih shodov in po zahtevah dostojnosti nasproti onim, ki so jim za shod preskrbeli in priredili vse potrebno.

Narod pa je bil zadovoljen, da je slišal mnogokaj novega in poučnega in pred vsem tudi, da je tudi on pristopil mej podpornike prepotrebne podružnice sv. Cirila in Metoda.

Domače stvari.

— (Od nek od) nam prišejo: Razgovarjajo se tu pa tam, kako bi bilo možno prisiliti, da dr. pl.

Gautsch prekliča naredbe gledé razpusta nekaterih srednjih šol. Vladni listi oporekajo in opisujejo stvar, kakor da bi ne bilo nobenega upanja do takega preklica, češ, da bi trpela vsled tega vladna avtoriteta. Na to je spomnite ne samo, da so iste vladé preklicale že mnogo svojih lastnih naredb in odlokov, ampak da je celó minister Gautsch to in ono „polajšal“, kar je najprej ostro zaukazal. Tako je prešlega poletja ostro prepovedal, da bi smeli srednješolski profesorji poučevati privatno učence, ki so na istih zavodih, kakor profesorji sami. Zdaj pa se že sliši, da je ta ukaz bistveno uničen, in šum mej profesorji, ki so bili navajeni postranskih dohodkov iz poučevanja dijakov svojih zavodov, se je vsled tega popolnem poglobel. V obče sodijo šolniki, da se je minister pl. Gautsch prenegljal tu in tam. Ergo, kar se je preklicalo na jedno stran, je možno tudi na drugo izvršiti. Naj navedeni primer služi komur treba.

— (Naš rojak g. poročnik F. Kaučič) je v „Vedetu“ 70. števil. práv lepo popisal, kako sijajno se je v Djakovem praznoval presvetlega cesarja rojstni dan. Vladika Strossmayer se mu je za to zahvalil v posebnem pismu, ki slóve v prevodu: „Veledenjeni gospodine! Vašej intelegenciji in Vašemu srcu je na čast, da ste slavnostni dan 18. avgusta tako resnično, tako živo in za nas tako častno opisali. Hvala lepa! Ostajem s posebnim spoštovanjem Vaš

najudaniši

J. J. Strossmayer l. r. škof.

Djakovo, 5. septembra 1887.

— (Imenovanja.) Davčni kontrolorji Vincenc Waida, Rihard Murgel, Anton Nučič, Anton Orehek in Fran Schinkouz imenovani so davkarji v IX. razredu; davčni adjunkti Fran Skrem, Friderik Martinčič, Leopold Ape, Jarnej Killar, Viktor vit. Andrioli in Josip Ferlič pa davčnimi kontrolorji v X. razredu, artilerijski naddesetnik Raimund Krašovic in davčni praktikantje Rihard Mally, Teodor Lappain in Nace Mohorčič pa davčni adjukti v XI. razredu.

— (V Spljetu) je dosedanji župan dr. Bulat zopet voljen. Dr. Bulat, je vnet Hrvat. V občinski odsek so voljeni sami Hrvatje.

— (Proti poslancu Turkolju,) upokojenemu stotniku, začelo se je častnosodniško postopanje od kompetentne vojaške oblasti zaradi njegovega postopanja v hrvatskem saboru, zlasti ker je podpisal adresu Starcevičevu. Turkolj je poslanca Schwarca, rodod žida, ki ga je hudo napadal v zboru, pozval na dvoboj.

— (V II. mestno peterorazredno diško ljudsko šolo na Cojzovej cesti) ustopilo je začetkom šolskega leta 1887/8. v I. a razred 63 učencev, učitelj g. Kokalj Fran; v I. b razred 68 učencev, učitelj g. Razinger A.; v II. a razred 76 učencev, učitelj g. Žumer And.; v II. b razred 83 učencev, učitelj g. Bahovec Fr.; v III. a razred 67 učencev, učitelj g. Armič Leop.; v III. b razred 75 učencev, učitelj g. Krulac Ivan; v III. c razred 45 učencev, učitelj g. Punčuh Fr.; v IV. razred 1. odd. 61 učencev, učitelj g. Pavlin Fran; v IV. razred 2. odd. 72 učencev, učitelj g. Raktelj Fran; v V. razred 56 učencev, učitelj g. Belar Leopold. Vkup 666 učencev. Učitelj verouka na tej šoli je preč. gosp. Smrekar Ivan, vodja g. Belar Leopold.

— (Lepo umetno ključarsko delo) izvršil je v delavnici tukajšnjega ključarskega mojstra g. A. C. Ahčina za deželni muzej Rudolfinum, namenjeno za nad vrata pri glavnem urodu, popolnem iz kovanega železa in v renesanskem slogu, delavec te delavnice gospod Janez Spreitzer rodod Ljubljčan, ki se je v delavnici g. Ahčina ključarskega obrta izučil, potem pa na Dunaji hodil v obrtno šolo. To je jako lepa ograja, ki ima v sredi kranjski deželni grb, ki ga obdajajo arabeske in trta. Drugi dve ograji za stranska vrata pri glavnem urodu Rudolfinum-a imela bosta jedna Ljubljanski mestni grb, druga grb kranjske hranilnice „uljnak“ jednako okinčana. Delo je razstavljeno na ogled na dvorišči hiše g. Ahčina v gledaliških ulicah št. 8, od 20 do 22. septembra.

— (Podružnica družbe sv. Cirila in Metoda) ustanovila se je v nedeljo dne 18. t. m. v Podbrezji za „Naklo in okolico“. Začasni odbor je tako-le sestavljen: g. Anton Zarnik, župnik v Naklem, prvomestnik; Tomaž Šlibar, župnik v Duplah, njega namestnik; kaplan J. Brezovar, zapisnikar;

Fran Bohinec, župnik v Križi, njega namestnik; Fran Pavlin, v Podbrezji, blagajnik; Lovro Kristof, župnik v Kovorji njega namestnik. Podružnica že šteje 7 ustanovnikov in večletnikov.

— (Beda na Furlanskem.) Te dni so furlanski župani imeli shod, in se posvetovali, kako bi se preprečil preteti glad. Ker tri mesece skoro ni bilo dežja, neso Furlani skoro ničesar pridelali. Delavci se hočejo izseljevati v Ameriko, toda za pot jim primanjkuje denarja. Prihodnjo zimo bode zopet „pellagra“ močno razsajala po Furlanskem. V Goriškej bolnici jih je že mnogo za to boleznijo bolnih. Nekaj zaslužka bodo že dobili delavci, ker se bode letošnjo zimo začelo sušenje barja pri Tržiči, a za vse prebivalstvo to ne bode zadostovalo.

— (Izpred porotnega sodišča.) Zatoženec France Godec postal je iz krojača trgovec z izdelano obleko. Nadejal se je, da bode hitro obogatel, kakor drugi, ki so se pečali s tako trgovino. Pomislil pa ni, da sedaj ni ugoden čas, ko se v vsakem kotu mesta že prodaja narejena obleka. Z ženo se je vedno prepiral, kar tudi ni pospeševalo trgovine. Vedno bolj je bil v denarni zadregi. Premišljeval je, kako bi se mogel opomoči, in začeti novo življenje v obožavanej Ameriki. Svojo prodajalnico z obleko je zavaroval za petkratno vrednost, 5000 gld., pri zavarovalni družbi „Azienda“. Sedaj je bila njegova jedina misel, kako bi z ogujem uničil zavarovano blago in dobil zavarovano vsoto. Kupil je pol kilo smodnika, preskrbel si je zapalnice (zündschütze), žveplenik raztresel po vsej prodajalnici, iz visočine navzdol obesil mnogo papirja, da bi ogenj hitreje kviško šinil in uničil višje spravljeno obleko. Zakuрил je v prodajalnici in šel mirno spat v tretje nadstropje, misleč, da bode vse pogorelo, ter mu bode zavarovalnica izplačala vso zavarovano vsoto, potem pa hajd v Ameriko. Ljudje so pa hitro zapazili smrad, kajti obleka se ni hotela prav vneti, temveč je le tlela. Požarna bramba in policija bila je takoj na mestu, ter otelo se je mnogo, če je tudi poškodovano. Pri požaru se je zatoženec jako sumljivo obnašal in so ga redarji zategadel zaprli. Tajil je pri policiji, v preiskovalnem zaporu in glavnej obravnavi. Izgovarjal se je, da so morda njegovi pomočniki ali vajenci neso ugasnili ognja v peči. Dokazalo se je pa, da dolgo ni hotel dati ključa, ko se mu je naznanilo, da gori v njegovi prodajalnici, in da je bil nakupil smodnika. Priče so izpovedale, kako mirno je gledal, da ogenj uničuje njegovo blago. Porotniki potrdili so vprašanje, glaseče se na hudodelstvo goljufige, in sodišče je obsodilo Godca na štiri leta težke ječe, poostrene s postom.

— (Potres.) Od 13. do 14. t. m. bil je močen potres v več krajih v Banatu. Najhujši je bil v Nemškem Sv. Petru, v Temeškem komitatu. Trajal je tri sekunde. Več hiš je poškodovanih. Mer potresa bila je od jugozapada proti severovzhodu.

— (Avstrijec — paša.) Egipski podkralj imenoval je bivšega Lloydovega kapitana Jurija Privileggi-ja pašo.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 20. septembra. Sodnja obravnavo proti Zalewskemu pričela. Zalewski priznava, da je kriv.

Sofija 20. septembra. Reuterjevo poročilo. Predvčeraj ob obletnici združenja obeh Bolgariji patrijotične demonstracije skoro v vseh mestih Bolgarije in Vzhodne Rumelije, zlasti v Plovdivu, kjer je bilo veliko naudušenje. Odposlalo se je več telegrafičnih častitk Stambulovu, Stranskemu in Stojanovu.

Peterburg 20. septembra. Turški veleposlanik Šakir paša šel za štirinajst dnij na dopust v Krim.

Praga 19. septembra. Župan Vališ je umrl za mrtvoudom. Namestnik baron Kraus izrekel svoje sožaljenje v stanovanji pokojnika. Mestni svet sklenil v izredni seji, da se pokojnika pokoplje na občinske stroške.

Carigrad 19. septembra. Nemški poslovodja naznanil je Porti, da je Nemčija popolnem zadovoljna z zadoščenjem, katero je dala bolgarska vlada, torej stvar poravnana.

Brusselj 19. septembra. Princ Viktor Napoleon poklical je semkaj odličnejše bonapartističke senatorje in poslance, da se ž njimi posvetuje o manifestu, kateri bode tako odgovor na manifest grofa Pariškega.

